

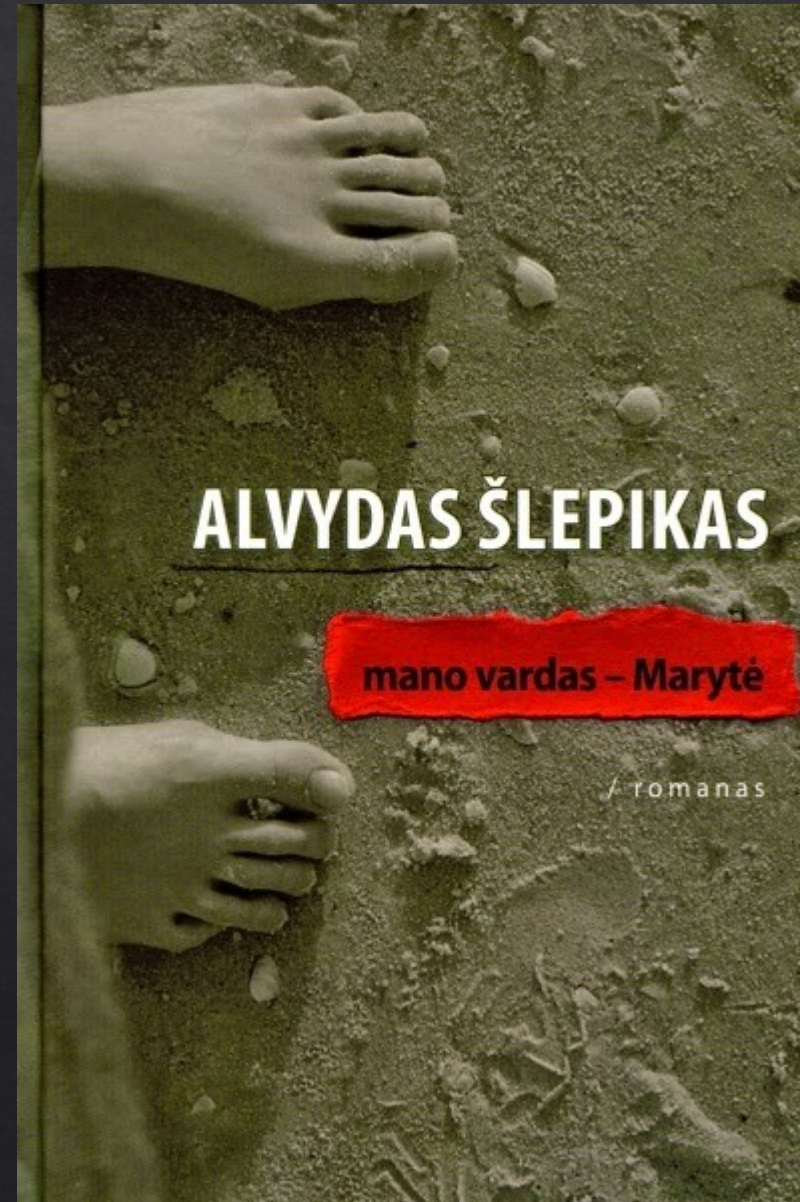
Alvydas Šlepikas „Mano
vardas Marytė“
ir vilko vaikai

Alvydas Šlepikas

- Poetas, prozininkas, dramaturgas, aktorius, režisierius.
- Gimė 1966 sausio 27d. Videniškiuose, Molėtų rajone.
- Lietuvos rašytojų sąjungos narys – nuo 1998 m.
- A. Šlepiko poezijai būdingi intensyvūs, kartais siurrealistiški vaizdai, autentiškas mirties temos apmąstymas.
- Tuo tarpu prozos meninė kalba visai kitokia – tradicinė.
-

- Alvydas Šlepikas parašė romaną apie „vilko vaikus“ „Mano vardas Marytė“ ir gavo Metų knygos titulą.
- Knyga pagrįsta pasakojimais, išgirstais iš tų, kurie patys (ar jų artimieji, draugai, draugų draugai...) buvo šių įvykių dalyviai.

Vilko vaikai

- Tūkstančiai vokiečių vaikų po Antrojo pasaulinio karo atsidūrė Lietuvoje, kur bandė išgyventi. Vieniems teko laimėti rasti globėjus, kitiems - sunki dalia: elgetauti, parsidavinėti, patirti prievartą. Tokie mažamečiai buvo vadinami „vilko vaikais“.

Vilko vaikai

- Yra žmonių, kurių pasuose yra įrašyta gimimo data - diena „00“. „Vilko vaikai“ prarado labai daug – vaikystę, tėvus, giminę, galimybę gauti gerą išsilavinimą. Be viso to, jie tiesiog neteko savo tapatybės. Yra daug pagyvenusių (elderly) žmonių, kurie turi gimines Vokietijoje, bet nelabai moka su jais susikalbėti. Jie nesijaučia esą nei vokiečiai, nei lietuviai.

Vaizdo medžiaga

- <https://www.youtube.com/watch?v=4KOZmSAfeC8>

-

Vardas Marytė

Vardas Marytė yra daugumoje kalbų populiaraus vardo Marija atitikmuo. Labai daug „vilko vaikų“ – mergaičių – gavo būtent Marytės vardą.

- Tam, kad rusai nesuprastų, jog mergaitė – vokiečių, išmokydavo ją pasakyti: „Mano vardas Marytė“.
- „Mano vardas Marytė“ buvo pirmoji Renatės išmokta lietuviška frazė.
- Vėliau mergaitė yra išmokyta lietuviškai pasakyti antrąją frazę: „Tėveli, ar tu turi blusų?“ (p. 137).

- A. Šle-piko kūrinys perskaitomas vienu atodūsiu. Iš pasakojimo sunku suprasti, kuo „vilko vaikų“ situacija skyrėsi nuo kitų persekiojamųjų – žydų ar tremtinių.
- Wolfskinder: šio žodžio prasmės jauni šių dienų vokiečiai nebežino. A. Šlepikas to ir neakcentuoja – jis rodo pasaulį visų „be kaltės kaltų“ vaikų akimis tam, kad šių dienų žmonės prisimintų/sužinotų šiuos įvykius.
-